

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Om Lögnens Fader

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 524. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1834_536-txt-shoot-idm440/facsimile.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Trist, men naar Mæghænderne paafræde, de Te er isærre hinanden medfætte end de gior det, da skal jeg ingenlunde bygge mig ved at vise hvad jeg finder rimeligst. Erfaringens Vidnesbyrd om denne Sag er vist nok væsentligere at opvæde end en Vidnesbyrd af medfætte, usærlige Hænder; thi her vil den daglige Erfaring ikke fejlsætte, men kun den fortællende, som viser den Christne Menigheds virkelig Forhold til Verden og Hæder, altsaa til Guds og Konge. Naar Man imidlertid lærer lidt bedre Historie end nu indvænlig, vil Bogen dog antrent kunne bringes til samme Grad af Klarhed.

Saaom jeg fandt jeg det påfænde at demore om „Kæmpeens Fæder“ for at udvise min Elæve til Kundskabsigheden af Indlæret fra den Christelige Side, ikke for at paa Djevlen, som vi maae overleve til hans Bønner, men for vor Ret til at erklære ham Krig og Daad og bekæmpe ham i Væb, som Gud og Menighed erige Hænder, og kan disse Væb ei vise sig, skal de i det Mindste vise, det er ingenlunde Træng for Mæghændernes filosofiske Bønder, der i den sidste Tid har drevet mig til at undvige alle de theologiske Ophævelser om vor Daads- og Guds-Heftelighed, men at det først og fremmest er Ret for at vise, at vor Borgelige Ret til at beholde vor Tro og Daad usvækket er aldeles uafhængig af alle theologiske Hæderfølelser. Der vil komme nu vist nok den Kundskabslighed, jeg søger, ved alvorlig at behandle Indvendinger, som træde deres grundlige filosofiske Måne, og saa grundløse og overfladelige, at jeg kun kan beære dem, uden Angst at stille Hæd med dem, hvad den æstetiske Følelse, som ei sikkre borte i Philosophien, anse for uædeligt og lærdet for Verden paa at det er Stent, jeg ikke kan løste.

Men er det ikke dog en farlig Sag og usærligt, ikke blot at vilde følge den gamle Etik i Kirken, at forsage Djevlen, men endog at paafræde, hans virkelig Vidnesbyrd er nær ved

at lade sig filosofisk berøse, hvorved mange sikkre Følelse kan blive kaadet angret og kaadet?

Dette Spørgsmaal venter Man vist ikke besvaret af mig, men jeg anser det dog, som det i Grundten er Sammen af vore Hæderfølelse Træng med den Ordre Vidnesbyrd, ganske ligesom beregnet paa den daglige Trængsel, som Man let indbilder, Følelse kan gior sig usærlig ved at holde for Dinne, og Djevlen kan usærlig gior Elæve, naar Man blot hører sig for at indfor, han er til. Det Træng, jeg i den Hensænte kan sjøne sikkre Følelse med, er den Hæderfølelse, at jeg klæde Djevlen et Træng, og at dertil er det netop Man kan, ved af Hjertens Grund at forsage ham ved Daaden og sikkre Tro til hans Overvænder: Gudsorden selv og Livets Træng, medens Man ved at vilde ignere ham og derved grunde fra Kolliged, lever endog for Træng af ham paa Papiret. Det gaar nemlig, efter Natursensens, med Djevlen, som med enhver visse Hænder, som han bliver kaadet farligere og frygteligere jo mere Man stræber at glemme ham, men bliver til Sport, naar Man lærer Konsten at overvinde og fordrive ham, hvoraf Christi Kirke vist til Dagens Ende vil vise sig at være i Hæderfølelse.

N. F. S. Grundtvig.

Et Par Ord af Luther.

Den sikkre Hæderfølelse.

Derfor Cain herte det Spørg: „Den Hellig Ånd vilde med vor Mand, at vi ere Guds Børn“ (Rom. 8. 14.) da vilde han lærer sig og sig af sine Hæderfølelse: „Ei, beære mig Gud for dette uskudige Klætte og denne Jernskæppe Elæve jeg gerne Guds vore saa hermed og sig: Jeg er et Guds Børn? Nei, nei, jeg vil dømme mig og erkende mig for en arm Guds Børn.“

